

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **CEMEX Sand, k.s.**, se sídlem Masarykovo nám. 207, Napajedla, zast. JUDr. Miroslavem Nyplem, advokátem se sídlem Dukelská třída 15/16, Hradec Králové, proti žalovanému: **Český báňský úřad**, se sídlem Kozí 4, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2012, č. j. SBS/26195/2012/ČBÚ-22, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 4. 2014, č. j. 57 A 74/2012 – 74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodná zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému v záhlaví. Uvedeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území krajů Plzeňského a Jihočeského (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 6. 2012, č. j. SBS/04477/2012/OBÚ-06/4, kterým byl vydán předchozí souhlas k smluvnímu převodu dobývacího prostoru Mítov z převodce, společnosti C4SC78 s. r. o., se sídlem Janáčkovo nábřeží 1153/13, Praha 5 – Smíchov (dále jen „převodce“), na stěžovatelku.

[2] Předmětem sporu je posouzení podmínek, které musí být splněny, aby mohlo dojít k převodu dobývacího prostoru. Konkrétně se jedná o podmínky týkající se vytvoření finančních rezerv na sanaci a rekultivace pozemků dotčených dobýváním a na vypořádání důlních škod dle § 31 odst. 6 a § 37a odst. 1 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění účinném v posuzované době (dále jen „horní zákon“). Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že by veškeré prostředky tvořící finanční rezervy musely být uloženy na vázaných účtech. Má za to, že povinnost ukládat finanční rezervy na vázané účty se týká pouze té části rezerv, která byla vytvořena až po novelizaci zákona č. 593/1992 Sb., o rezervách pro zjištění základu daně z příjmů (dále jen „zákon o rezervách“), zákonem č. 438/2003 Sb., účinném od 1. 1. 2004, respektive až po novele horního zákona provedené zákonem č. 313/2006 Sb., účinné od 22. 6. 2006. Správní orgány zastávají opačný názor a požadují vytvoření finančních rezerv na vázaných účtech ve výši, v jaké je má převodce dobývacího prostoru jak v rezervách vedených v účetnictví (tzv. účetní rezervy, dle předchozí právní úpravy před účinností uvedených novel), tak na zvláštních vázaných účtech.

[3] Krajský soud konstatoval, že povinnost uložit zcela konkrétní finanční prostředky ve výši vytvořených rezerv na zvláštní vázané účty v bance vychází z novely zákona o rezervách. V přechodných ustanoveních zákona č. 438/2003 Sb., je uvedeno, že se relevantní ustanovení ohledně ukládání finančních rezerv na zvláštní vázané účty (§ 10a zákona o rezervách) použije poprvé za období, za které se podává daňové přiznání, počínající v roce 2004. Z této úpravy nelze bez dalšího, jak to činí stěžovatelka, dovozovat, že povinnost ukládat peněžní prostředky rezerv na zvláštní vázané účty v bance je povinností až u rezerv vytvořených po novele zákona o rezervách, tedy od 1. 1. 2004. Zohlednil, že dobývací prostor je převáděn za podmínek stanovených v předchozím souhlasu ke smluvnímu převodu dobývacího prostoru (zejména podmínky č. 1 týkající se vstoupení stěžovatelky do práv a povinností převodce), že převodce musel rezervy vedené toliko v účetnictví při převodu dobývacího prostoru v souladu s § 4 zákona o rezervách rozpustit, a konečně, že k převodu dobývacího prostoru dochází po novele zákona, kdy již není podle platné právní úpravy možné vytvářet finanční rezervy pouze v účetní podobě vedením na analytickém účtu. Na podporu své argumentace odkázal na důvodové zprávy k příslušným novelám horního zákona i zákona o rezervách.

[4] Vyšel i ze znění § 4 odst. 1 zákona o rezervách a § 18a zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění účinném v posuzované době. Dovodil, že rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru a o povolení hornické činnosti jsou závazná i pro právní nástupce účastníků řízení. Tomu odpovídá podmínka č. 1 předchozího souhlasu ke smluvnímu převodu dobývacího prostoru, na základě které bude ve smlouvě o převodu dobývacího prostoru jednoznačně uvedeno, že se nabyvatel (stěžovatelka) stává právním nástupcem vstupujícím do práv a povinností a přejímajícím na sebe všechna práva a povinnosti od převodce ve vztahu k dobývacímu prostoru a v něm prováděné hornické činnosti, a že dnem převodu dobývacího prostoru přecházejí na nabyvatele všechny dosud nevypořádané závazky, které v souvislosti se stanovením dobývacího prostoru a dosavadní činností v něm vznikly. Převodce neměl dosud uloženy všechny finanční prostředky na zvláštních vázaných účtech, proto byl povinen rezervu vytvořenou pouze v účetnictví na základě § 4 odst. 1 zákona o rezervách zrušit. Stěžovatelka tedy bude povinna zajistit sanaci a rekultivaci všech pozemků dotčených

pokračování

těžbou a vypořádat důlní škody, a to i ty, které souvisí s těžbou realizovanou převodcem a za tímto účelem je její povinností vytvořit finanční rezervy, které však nemůže za stávající právní úpravy evidovat pouze v účetnictví. Jiný způsob vytváření rezerv na sanaci a rekultivace pozemků dotčených těžbou a na vypořádání důlních škod není dle platné právní úpravy možný.

[5] Krajský soud neshledal ze strany správních orgánů žádné zneužití situace, že je dobývací prostor převáděn, ani porušení čl. 4 Listiny základních práv a svobod, jehož se stěžovatelka dovolávala. Stěžovatelka nebyla znevýhodněna či diskriminována oproti jiným držitelům dobývacích prostor.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[6] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] Vychází z názoru, podle něhož nemůže být povinnost složit zákonné rezervy na vázaný účet uložena za období předcházející novele zákona o rezervách a horního zákona. Z přechodných ustanovení novely zákona o rezervách dovozuje, že je třeba rozlišovat rezervy vytvořené za období předcházející novelám a rezervy vytvořené poté. Z § 4 odst. 1 zákona o rezervách nevyplývá povinnost, aby stěžovatelka rezervy převzaté za období, kdy zákon složení rezerv na zvláštním vázaném účtu neukládal, na vázaný účet uložila. Stejně tak nelze tuto povinnost dovodit z horního zákona. Krajský soud podle ní dále nesprávně aplikoval zásadu *lex specialis derogat legi generali*. Domnívá se, že přechodné ustanovení zákona o rezervách je v otázce povinností vytvářet rezervy na vázaných účtech speciální k úpravě obsažené v horním zákoně. Horní zákon stanovuje povinnost vést rezervy na vázaném účtu a zákon o rezervách doplňuje, že tato povinnost se týká pouze rezerv vytvářených poprvé podle přechodného ustanovení novely zákona o rezervách.

[8] Přílehlavou neshledala ani aplikaci § 37a odst. 4 horního zákona, z něhož krajský soud dovozuje povinnost uložit veškeré dosud vytvořené rezervy na vázaný účet. Jiné organizace by pak ale byly v prodlení s uložením finančních prostředků za předchozí období na vázaný účet a všem by tudíž hrozilo pozastavení povolení k dobývání. Citované ustanovení je proto třeba vykládat ve smyslu zákazu retroaktivity tak, že se jeho účinky vztahují až na období po novelizaci.

[9] Dále se cítí dotčena na svých právech nerespektováním čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, protože jí byla uložena povinnost za období, ve kterém ji právní předpisy nestanovily. Správní orgány tím zneužily okolnosti převodu mezi dvěma organizacemi, protože dosavadnímu držiteli práv k dobývacímu prostoru by bez převodu nemohly uložit povinnost převést finanční prostředky z analytických účtů na zvláštní účty vázané. Stěžovatelka je tímto postupem nepřipustně diskriminována oproti držitelům dobývacích prostor, kteří tyto prostory nabyli před příslušnou zákonnou novelizací.

[10] S ohledem na uvedené navrhl, aby soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Uvedl, že převzetím dobývacího prostoru přechází na nabyvatele všechna práva spojená s dobývacím prostorem, nabyvatel se stává nástupcem převodce a všech jeho případných předchůdců. Jednou z povinností je vytvářet finanční rezervy. Jestliže převodce byl povinen zrušit vytvořené finanční rezervy, je stěžovatelka povinna tyto finanční rezervy v plné výši vytvořit v souladu s platným rozhodnutím správního orgánu I. stupně o schválení výše jejich tvorby. Protože rezervy jsou tvořeny za současného znění zákona o rezervách a horního zákona, nemůže jinak, než tyto finanční rezervy uložit na zvláštní vázané účty v bance. Jiný způsob vytvoření rezerv by byl v přímém rozporu s § 10a odst. 1 zákona o rezervách a § 37a odst. 4 horního zákona. Rezervy vytvářené pouze účetně nejsou dostatečné vzhledem k účelům, které mají plnit. Nedošlo při tom k namítané retroaktivitě, rozhodnutím správního orgánu I. stupně není uložena povinnost vytvářet finanční rezervy za minulé období, ale je požadováno, aby byla zajištěna rezerva vytvořená převodcem, kterou musel rozpustit. Žalovaný neshledává ani zvýhodňování držitelů, kteří nabyli dobývací prostory před relevantními novelami zákona o rezervách a horního zákona, a diskriminaci stěžovatelky. V otázce rezerv musí být postupováno dle současné právní úpravy.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné a stěžovatelka je ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupena. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžejní otázka posuzovaného případu se týká toho, zda je stěžovatelka povinna vytvářet finanční rezervy na vázaných účtech i za období před novelami zákona o rezervách a horního zákona, či zda je takový postup diskriminační a v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv a svobod a rezervy za tato období postačí vést v podobě účetních rezerv. Spornou otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 83/2014 - 38, a to ve vztahu k týmž účastníkům řízení jako v nynějším případě. Zdejší soud nemá důvodu se od závěrů zde přijatých odchýlovat.

[14] Podle § 37a odst. 1 horního zákona [k] *zajištění vypořádání dlužných škod je organizace povinna vytvářet rezervu finančních prostředků. Výše rezervy vytvářené na vrub nákladů musí odpovídat potřebám na vypořádání dlužných škod v časovém průběhu podle jejich vzniku, popřípadě v předstihu před jejich vznikem (§ 37 odst. 4). Tato rezerva je nákladem na dosažení, zajištění a udržení příjmů.*

[15] Podle § 37a odst. 2 horního zákona, ve znění novely č. 313/2006 Sb. účinné od 21. 6. 2006, „[v]ytváření rezerv podle odstavce 1 a podle § 31 odst. 6 podléhá schválení

pokračování

příslušným obvodním báňským úřadem, který schvaluje též čerpání z těchto rezerv po dohodě s ministerstvem životního prostředí České republiky. Tyto finanční prostředky se ukládají na zvláštní vázaný účet v bance a nesmějí být předmětem ručení ani konkursu vedeného na majetek dlužníka, popřípadě předmětem vyrovnání podle zvláštního právního předpisu, ani nemohou být předmětem nařízení a provedení výkonu rozhodnutí (novelizovanou část zvýraznil zdejší soud). Obvodní báňský úřad si před vydáním rozhodnutí o čerpání z těchto rezerv vyžádá vyjádření dotčené obce. V případě organizací s majetkovou účastí státu rozhoduje obvodní báňský úřad v dohodě s ministerstvem průmyslu a obchodu České republiky“.

[16] Podle § 10a zákona o rezervách, ve znění novely č. 438/2003 Sb. účinné od 1. 1. 2004, „[p]eněžní prostředky ve výši rezerv tvořených podle § 9 a 10 se ukládají na zvláštní vázaný účet v bance a nesmějí být předmětem ručení nebo konkursu vedeného na majetek poplatníka podle zvláštního právního předpisu. Za období, za které se podává daňové přiznání, je záúčtována tvorba rezerv výdajem (nákladem) na dosažení, zajištění a udržení příjmů pouze do výše částky převedené ve prospěch zvláštního vázaného účtu nejpozději do dne podání daňového přiznání. Peněžní prostředky z tohoto účtu mohou být čerpány pouze na výdaje, na jejichž úhradu byly vytvořeny“.

[17] Podle čl. V bodu 2 novely č. 438/2003 Sb. zákona o rezervách „[u]stanovení § 10a zákona č. 593/1992 Sb., ve znění tohoto zákona, se použije poprvé za období, za které se podává daňové přiznání, počínající v roce 2004, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak“.

[18] Podle § 10a odst. 1 zákona o rezervách, ve znění novely č. 223/2006 Sb. účinné od 1. 6. 2006, „[p]eněžní prostředky ve výši rezerv tvořených podle § 9 a § 10 odst. 1 nebo rezerv vymezených v § 10 odst. 2 se ukládají na samostatný účet v bance se sídlem na území České republiky nebo v případě rezerv vymezených v § 10 odst. 2 se souhlasem příslušného obvodního báňského úřadu, příslušného krajského úřadu nebo Správy úložišť radioaktivního odpadu také na samostatný účet v bance se sídlem na území jiného členského státu Evropské unie, který je určen výhradně pro ukládání prostředků rezerv tvořených podle § 9 a § 10 odst. 1 nebo rezerv vymezených v § 10 odst. 2 příjmu z prodeje státních dluhopisů pořízených z prostředků tohoto účtu a popřípadě výnosů z prostředků těchto rezerv (dále jen "zvláštní vázaný účet"). Výnosy z prostředků rezerv se pro účely tohoto ustanovení rozumí výnosy z peněžních prostředků vázaných na zvláštním vázaném účtu a úrokové výnosy ze státních dluhopisů pořízených z prostředků zvláštního vázaného účtu. Peněžní prostředky zvláštního vázaného účtu mohou být čerpány pouze na účely, na které byly rezervy vytvořeny, s výjimkou uvedenou v odstavci 4. Poplatník zřídí pro jednotlivý účel tvorby rezervy vždy pouze jeden zvláštní vázaný účet, který je veden v českých korunách nebo v eurech“.

[19] Podle čl. II bodu 3 novely č. 223/2006 Sb. zákona o rezervách „[u]stanovení § 10a zákona č. 593/1992 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se použije poprvé za zdaňovací období počínající v roce 2006“.

[20] Převod dobývacího prostoru je smíšeným institutem soukromoprávní povahy s výraznou veřejnoprávní ingerencí (§ 27 odst. 7 horního zákona). Samotný převod se uskutečňuje sice na základě smlouvy o převodu dobývacího prostoru, ale uzavření této smlouvy je podmíněno vydáním předchozího souhlasu, ve kterém stanovuje obvodní báňský úřad podmínky k uskutečnění převodu. Jednou z nich je i povinnost k vytváření

finančních rezerv k sanaci a rekultivaci pozemků dotčených těžbou (§ 36 odst. 1 horního zákona) a k vypořádání důlních škod (§ 37a odst. 1 horního zákona) podle pravidel platné právní úpravy. Tvorbu finančních rezerv mimo horní zákon upravuje dále i zákon o rezervách. Rozdíl v přístupu obou zákonů k otázce rezerv spočívá v tom, že zatímco smyslem příslušných ustanovení horního zákona je vytváření chráněných finančních prostředků pro odstraňování externalit spojených s těžbou, smyslem zákona o rezervách je vymezení způsobu tvorby a výše rezerv pro účely výpočtu základu daně z příjmů. Polemika stěžovatelky s výroky krajského soudu týkajícími se vztahu mezi oběma předpisy je nerelevantní. Závěry správních orgánů a krajského soudu totiž ob stojí z dále uvedených důvodů.

[21] Převodce podal žádost o převod dobývacího prostoru na stěžovatelku ke dni 13. 1. 2012. V době rozhodování správního orgánu I. stupně ukládal horní zákon ve znění pozdějších novel jednoznačně v § 37a odst. 2 povinnost vytvářet finanční rezervy na zvláštním vázaném účtu a obsahově stejná povinnost vyplývala i z § 10a odst. 1 zákona o rezervách. Citované ustanovení horního zákona nabylo účinnosti ke dni 22. 6. 2006 a ustanovení zákona o rezervách se mělo poprvé použít za období, za které se podávalo daňové přiznání, začínající v roce 2004. Jelikož žádost o předchozí souhlas k převodu dobývacího prostoru byla podána za účinnosti citované právní úpravy, musel správní orgán I. stupně v rozhodnutí o předchozím souhlasu, stanovit tvorbu rezerv v souladu s touto účinnou právní úpravou. Stěžovatelka do doby převedení dobývacího prostoru neměla žádné rezervy, u kterých by podle přechodných ustanovení mohla přicházet v úvahu aplikace různých znění horního zákona a zákona o rezervách. Teprve na základě smlouvy o převodu dobývacího prostoru, jejíž obsah podléhá stanoveným podmínkám citovaného předchozího souhlasu, bude vytvářet rezervy finančních prostředků.

[22] Proto musí vytvořit finanční rezervy v souladu s právními předpisy platnými a účinnými v době převodu, a to bez ohledu na to, zda převodce příslušné rezervy vytvořil v souladu se zákonem a rozhodnutím o předchozím souhlasu na vázaném účtu a v souvislosti s převodem práv k dobývacímu prostoru tyto vypořádá se stěžovatelkou, či nikoli. Vypořádání rezerv mezi převodcem a stěžovatelkou je věcí smluvního ujednání mezi těmito společnostmi, do něhož Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší zasahovat.

[23] Námitka porušení zákazu retroaktivity není důvodná. „Zpětné působení normy (pravá retroaktivita) je takový případ působnosti právní normy v čase, kdy její účinnosti se vztahuje i na právní vztahy (právní skutečnosti) vzniklé před její platností. Normy se zpětnou účinností jsou spíše výjimkou. Zákonodárce pečlivě zvažuje retroaktivní normu, vycházející z toho, že retroaktivita právních norem ve svých důsledcích znamená, že jsou právním subjektům ukládány povinnosti, které dříve neměly. Nepravá retroaktivita souvisí s ochranou nabytých práv a s problematikou zásahů do těchto práv a je důsledkem změn v právním řádu. Nejde o zpětnou účinnost v pravém slova smyslu. Při změně právní úpravy musí být vznik právních vztahů, a tedy subjektivních práv a právních povinností posuzován vždy podle zákonů účinných v době jejich vzniku, rozsah těchto práv a povinností by však měl být v zásadě shodný pro všechny právní subjekty a musí se (s určitými výjimkami) měnit s účinností nových zákonů. Nepravá retroaktivita tedy nezasahuje do minulosti. Řeší časový střet dvou právních norem. Znamená, že vznik a platnost právních vztahů, právní skutečnosti a právního chování se posuzuje podle dříve platných norem, obsah právních vztahů se posuzuje podle normy účinné

pokračování

v době, kdy se o těchto právních vztazích rozhoduje“ (Kubů, L. Hungr, P. Osina, P. Teorie práva. Praha: Linde Praha, a. s, 2007. str. 82 - 83). V nyní posuzovaném případě vznikla stěžovatelce povinnost vytvářet rezervy až v době, kdy účinná právní úprava spojovala vytváření finančních rezerv s jejich ukládáním na zvláštním vázaném účtu. Nebyla jí proto uložena žádná povinnost do minulosti (pravá retroaktivita) a ani nebyl nově změněn obsah jejích povinností (nepravá retroaktivita).

[24] Nelze přisvědčit ani námitce, že by se výše uvedeným výkladem ostatní organizace dostaly do prodlení s uložením finančních prostředků na vázaný účet. Posuzovaná situace je oproti postavení organizací, které začaly vytvářet finanční rezervy před účinností citovaných norem horního zákona a zákona o rezervách, odlišná a soudu z povahy výkonu soudní moci – ochrany subjektivních práv prostřednictvím rozhodování konkrétních sporů – nepřísluší řešit hypotetické právní otázky týkající se povinností těchto jiných organizací.

[25] Závěrem lze uvést, že výkladu pro vytváření finančních rezerv na zvláštních vázaných účtech svědčí i úmysl zákonodárce vyjádřený v důvodových zprávách k citovaným novelám. V důvodové zprávě k novelizaci horního zákona zákonem č. 313/2006 Sb. v obecné části byl shrnut právní stav před účinností novely: *„Problematika tvorby a čerpání finančních rezerv na úhradu důlních škod, na sanace a rekultivace je v současnosti věcně řešena v zákonu č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů. Platná úprava však neobsahuje povinnost ukládat tyto zajišťující finanční prostředky na zvláštní vázaný účet tak, aby v případě insolvence a konkurzu těžební společnosti nezůstaly veškeré závazky na zahlazení následků hornické činnosti na státu.“* Změna ustanovení § 37a odst. 2 horního zákona pak *„[...] poskytuje vyšší záruky ve srovnání se současnou praxí, že si důlní společnosti vytvoří v průběhu dobývání nerostných surovin dostatečné finanční rezervy k zajištění vypořádání důlních škod tím, že příslušným státním orgánům, tj. obvodním báňským úřadům, umožní účinně kontrolovat, zda těžební organizace má zřízen a řádně veden zvláštní vázaný účet v bance, na který ukládá peněžní prostředky k zajištění vypořádání důlních škod“.* Obdobně důvodová zpráva k novele č. 438/2003 Sb. v části upravující zákon o rezervách popisuje začlenění § 10a zákona o rezervách, jímž se *„[...] zavádí povinnost ukládat na vázaný účet v bance prostředky vytvořených rezerv. Prostředky účetně vytvářených rezerv nebo jejich část, které poplatník uplatňuje v základu daně a snižuje, nebo eliminuje tak svoji daňovou povinnost, budou vázány na zvláštním účtu. Důvodem navrhované změny je, aby tyto zdroje, které již byly odebrány veřejným rozpočtům ve formě krácení daňového výnosu, byly k dispozici v okamžiku jejich skutečné potřeby, a to bez ohledu na finanční situaci poplatníka, a nemohly se stát ani součástí konkursní podstaty úpadce. Odstraňování ekologických škod tak bude v menší míře závislé na okamžité ekonomické situaci poplatníka a neumožní se použití těchto rezerv na jiné než vymezené účely“.*

[26] Teleologický výklad je proto ve shodě s historickým výkladem vůle zákonodárce, jehož primárním cílem bylo ode dne účinnosti zákonných novel uložit organizacím povinnost vytvářet finanční rezervy na zvláštním vázaném účtu k odstraňování externalit spojených s těžbou.

[27] Správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když uložily stěžovatelce povinnost vytvořit finanční rezervu na zvláštních vázaných účtech v souladu se zákonem a v mezích své zákonné pravomoci; proto svým postupem neporušily čl. 4 Listiny základních práv a svobod.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[29] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. června 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu